

ger og Forklaringer, men en egentlig Vidnesførsel i den Betydning, hvortil man hidtil har været vant til at tage Ordet „Vidnesførsel“, troer jeg, at det dog maaskee vilde have sine store Betænkkeligheder at tilstede Landvæsenscommissiønerne, og i ethvert Tilfælde mener jeg, at det paa ingen Maade bør tilstedes dem at modtage Vidnets Ord.

Derimod er jeg ikke saa aldeles enig med den ærede Taler i, at der skulde være noget sært Betænkkeligt ved Lovforslaget, forsaavidt det angaaer Udnævnelser af Landvæsenscommissiøfater. Det forekommer mig ikke aldeles rigtigt at sige, at det i Grunden er Amtsraadene, der komme til at udnævne Landvæsenscommissiøfaterne, da jo Indenrigsministeren har den endelige Afgjørelse, og det Forhold, hvortil Ministeriet og Amtsraadene komme til at staae til hinanden, nødvendigvis maa føre til, at Amtsraadene maae tage det fornødne Hensyn til, hvilken Forslag der kan ventes at ville blive antagne, og at de derfor ikke saa ganske eenfaldig kunne fremtvinge et Valg; en vis Imødekønnen fra begge Sider vil blive nødvendig, og dette kan maaskee have sit Gode. At der skulde være Betænkkelighed ved at lade de nuværende Landvæsenscommissiøfater afgaae fra den Tid af, at den nye Ordning træder i Kraft, forekommer mig heller ikke aldeles begrundet. Landvæsenscommissiøfaterne maae ligefrem ansees for at være en Byrde for Bedkommende, og der er neppe nogen Grund til at forudsætte, at det, Fritagelsen for denne Byrde, vil være ubehageligt, i alt Fald for de nuværende Landvæsenscommissiøfater, og Net til at vedblive kan der naturligvis aldeles ikke være Tale om. Her vil kun skee det Samme, som skeer ved saamange andre Leiligheder, for Exempel ved de reent communale Valg, hvor det, naar Loven forandres med Hensyn til Udnævnelser, følger af sig selv, at fra den Tid af, at den nye Ordning træder i Kraft, gaae de gamle Beskikningsmænd af, om ogsaa deres Functionstid ikke er udløbet. Ikke heller forekommer der mig at være Anledning til at gaae saavidt med Hensyn til Formen af Begjæringen om Landvæsenscommissiøfaterne Forretningens Afholdelse, som den ærede Taler har meent;

det maa dog i mange og maaskee de fleste Tilfælde være tilstrækkeligt, at Sagens Gjensind nævnes; for Exempel i en Udfiktnings Sag kan der dog neppe være Anledning til at forlange, at der i Begjæringen — Ordet Klage passer vel ikke saa godt paa disse Begjæringer — skal indeholdes en heel Fremstilling af Sagen. Men det er maaskee mindre rigtigt foreløbigt at gaae videre ind derpaa, ligesom det maaskee ogsaa er et mere underordnet Punkt, hvorvidt det bør tillades Parterne selv at dictere til Protokollen. Det kan maaskee være tvivlsomt, men det bør dog ialtsald ikke være noget udtrykkeligt Forbud derimod. Forøvrigt er det Udfikteligt, foruden det, der allerede er omtalt, hvortil jeg kunde ønske at gjøre nogle Bemærkninger. Der er f. Ex. Bestemmelsen om, at Retsbesjæftningen altid skal være Formand i Landvæsenscommissiøfaten. Det er muligt, at der ikke er nogen bedre Udvælgelse, men det forekommer mig dog ikke at være saa aldeles heldigt, da Reglen derefter dog vist vil blive, at dette ene Medlem, der i Reglen ikke kan forudsættes at have nogen selvstændig Mening om Sagens Realitet, egentlig blot vil kunne sørge for den juridiske Form ved Forhandlingerne. Der er med Hensyn til Indfaldelsesmaaden, som omhandles i § 5, maaskee ogsaa Anledning til nogen Tvivl, forsaavidt Bestemmelsen gaaer ud paa at give Formanden for Landvæsenscommissiøfaten Valget med Hensyn til samme og Raadighed til mulig at forlade Forkyndelsen ved Stævningmand og i Stedet derfor benytte Indfaldelse ved Kirkestævne eller igjennem Bladene. En saa let Indfaldelse kunde dog maaskee have en Deel imod sig. Der er med Hensyn til Overlandvæsenscommissiøfaternes Beskikkelse ogsaa et Punkt, der ialtsald fortjener særdeles nøje Overveelse, og det er det, der gaaer ud paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt for hver enkelt Sag at beskikke Overlandvæsenscommissiøfater. Der kan siges en Deel for og imod dette, men jeg har ikke, af hvad der hidtil er passeret i Sagen, kunnet blive fuldkommen overbevist om, at der er overveidende Grunde tilstede for, at Overlandvæsenscommissiøfater skulde udnævnes for hver enkelt Sag.